

DE SET EN SET

EL LECTOR ESCRIU

Les cartes trameses a aquesta secció no han d'excedir els vuit-cents caràcters. El Punt es reserva el dret de publicar-les i resumir-les. És imprescindible que en l'original i en els correus electrònics s'hi facin constar el domicili, el telèfon i el número del DNI o passaport de l'autor. No es publicaran cartes signades amb pseudònims ni amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a cartes@elpunt.cat

Militarització aplaudida

Joan Poyano

Gairebé tothom està molt content perquè, davant d'una vaga salvatge d'uns controladors aeris que provoquen l'enveja general amb ingressos anuals mitjans de 200.000 euros, el govern espanyol ha decretat l'estat d'alarma, sinònim de posar sota la jurisdicció militar els protestataris. És normal que els ciutadans, en especial els 600.000 a qui aquest conflicte ha espatllat les vacances demanin presidi per al controladors, i que el sector de l'hostaleria i les companyies aèries lamentin que el Codi Penal militar ja no prevegi l'afusellament per als sediciosos de les torres de control, però el pràcticament unànime suport popular que ha aconseguit el govern espa-

S'obre el camí perquè el govern et plantifiqui a casa un soldat que et porti a treballar quan gosis fer vaga.

nyol amb aquesta exhibició de fermeza pot ser molt perillosa en el futur. Si per uns perjudicis econòmics que les empreses afectades xifren en uns 330 milions d'euros paga la pena suspendre l'ordre civil –en el qual les responsabilitats de les vagues, salvatges o no, es dirimeixen en els tribunals civils–, no és difícil d'imaginar que amb l'argument que la situació econòmica és molt delicada el govern de Rodríguez Zapatero decreti l'estat d'alarma quan es convoqui qualsevol vaga, encara que sigui seguint els procediments legalment establerts, en nom del bé general major que és evitar que es tornin a desquadrar les estadístiques sobre el creixement del PIB. Aplaudint la militarització d'una minoria, la majoria està obrint el camí perquè quan ella faci una cosa que no agradi al govern, aquest li plantifiqui a casa un soldat que la porti a treballar quan gosi fer vaga –sinònim de xantatge quan convé als manaires– per reclamar el compliment del conveni o negociar-ne la millora.

Per al president Mas

■ Com a català i demòcrata, felicito Artur Mas per l'àmplia majoria obtinguda, tot i no ser votant de CiU. Ha aglutinat el vot del català enfadat i ho ha fet gràcies a la capacitat del seu partit d'il·lusionar el poble. Però la il·lusió és molt fràgil.

Voldria demanar-li que no oblidis que tenim un país que lluita per tenir unes llibertats que se li han negat durant molts anys, un país que no pot avançar perquè li han construït un sostre, i que, a més, estem deixant que sigui maltractat. I ara el sentiment és d'impotència.

Tot això ho dic des de la meua posició d'estudiant de 20 anys. Des del punt de vista d'una persona que necessita una beca per formar-se, uns bons transports públics, uns aeroports potents. Em considero una persona que estima el seu idioma, que treballa pel poble i des del poble, preocupat per la política i la injustícia social i que vol ajudar a aixecar aquest país. Ara toca decidir. Decidir si volem potència o perdre la nostra identitat, i si volem sortir de la crisi pensant també en les classes baixes. Per acabar, li demano que no deixi que la drete més dura s'apoderi d'aquest país.

BERNAT AÑANOS
Amer (Selva)

Abertis i el Via T

■ Per la ràdio Abertis promou el Via T - Teletac i cada vegada que ho sento m'indigno. En el peatge de Girona només hi ha un Via T - Teletac exclusiu per sentit i, habitualment, no funciona, fet que origina grans cues al matí, fins i tot que arriben dins de l'autopista, amb el perill que pot ocasionar.

Ara que a l'autopista de Girona, aviat, tindrem més carrils que sortides de peatge en la sortida Sud número 7 seria

El poder dels controladors

■ Controladors. És la paraula que més els identifica. Controlen l'espai aeri. Són els que donen les ordres de quan poden enlairar-se els avions; de quan poden aterrar. De cap a on es poden moure.

És una feina de poder. Una feina de poder absolut, i en les seves mans estan milers, milions de somnis de persones, de famílies, d'esperances, d'il·lusions.

Controlen els nostres desitjos, els nostres plans, els nostres diners estalviats per a uns dies de descans o d'esbarjo. Ells ens diuen si podem deixar volar els nostres somnis, si podem enlairar-nos cap al nostre destí, o si hem de replegar les ales i tornar cap a casa amb el cor encongit i les il·lusions truncades.

És una forma de poder sobre els altres. Cap feina, cap persona, no hauria de tenir tant de poder per poder truncar els somnis dels altres.

No es pot donar poder a qui és incapaç de mirar més enllà del seu propi egoisme; a qui és incapaç de posar-se en la il·lusió de la família, de l'enamorat, del fill, del pare, de l'amic, que han posat els seus diners, les seves esperances a volar per uns dies cap al destí llargament somiat.

MARIA DOLORS SALA LLEAL Vilablareix (Gironès)

convenient que Abertis augmentés les opcions de peatge i complís el que promou per reduir al màxim les cues insuportables per la manca d'infraestructures.

CARLES FONT I PLANELLA
Sarrià de Ter (Gironès)

Drets amb tuf de resclosit

■ Jo no sé fins a quin punt la lògica es correspon amb la realitat quan hi ha personatges que la seva persona mereix tot el respecte del món, però que la seva trajectòria política ha estat un factor encara per descobrir perquè es puguin considerar atractius per una part dels ciutadans a l'hora d'anar a votar per unes eleccions al Parlament de Catalunya, com és el cas de Carmen de Mairena i d'altres. Molts de grups que s'han constituït en opcions per accedir al Parlament no han fet res més que perjudicar els partits que realment tenen poder i capacitat per decidir envers la política i el futur de

Catalunya.

El vot de càstig havia de ser en positiu, però per això s'ha d'entendre el que vol dir ser positiu; el grup de Ciudadanos en Blanco i el d'Escons en Blanc eren l'única alternativa per poder encarrilar una modificació de la llei electoral. Si tots aquests vots que s'han malbaratat en opcions d'irresponsabilitat s'haguessin adreçat a aquests sectors de ben segur que algú n'hauria tret profit per als propers comicis per posar ordre al Parlament i trencar amb la disciplina de partit a l'hora de votar, que només s'aconseguirà si el vot és totalment secret i els diputats recuperen la seva llibertat de vot, deixant d'estar hipotecats per la disciplina de partit. Això seria una democràcia ben consolidada, perquè de ben segur que no sempre s'està d'acord amb tot el que proposa la jerarquia partidista; però... la cadira és molt llaminera!

MÀRIUS VIELLA
La Bisbal d'Empordà (Baix Empordà)

No tothom és infermer

■ Escric aquesta carta per expressar el meu gran descontentament en referència a l'article publicat el dia 1 d'aquest mes titulat "L'infermer de la mort".

Senyors periodistes, hauríeu de saber que el senyor Joan Vila (si és que es pot dir senyor) era zelador i no pas infermer. Per ser infermer cal estudiar una carrera universitària de 4 anys (grau en infermeria) i no tothom que treballa en un hospital és infermer/a.

Els infermers/es ens esforcem per donar una atenció de qualitat a la població i ens formem constantment per aconseguir-ho. Notícies com la publicada el dia 1 de desembre enfonsen el nostre esforç i ens desvirtuen clarament. Senyors periodistes, abans de donar una informació, assabenteu-vos bé, si us plau, del que esteu dient.

Crec que els infermers/es ens mereixem una carta de disculpes per part vostra.

M. CARME JUANOLA i SURIÑACH
Quart (Gironès)

Dues vegades gràcies

■ El meu cas no és ni serà el primer ni l'últim que passa.

Tinc dues filles que estan estudiant, i per desplaçar-se utilitzen els serveis de bus Teisa, en direccions oposades, una a Sant Feliu de Guíxols i l'altra a Girona. Fa unes setmanes una filla va perdre el portàtil i l'altra el mòbil en el bus, i gràcies a la bona voluntat dels conductors del servei de bus Teisa ara totes dues tornen a tenir-los.

Amb això vull donar a conèixer que encara avui en dia existeixen persones com cal. El motiu d'aquest escrit és en agraïment a elles i de gent com elles.

ESTHER CODINA
Llagostera (Gironès)

EN SÍSIF

Jordi Soler

